

BL.

ADVIES-RAAD VAN STATE LEGISLATIE - WETGEVING L - 1 -
27-03-1990

L. 19.578/1.

Transmis à M.

KONINKRIJK BELGIE.

Verzonden aan de H. *Vandenbroucke*

ROYAUME DE BELGIQUE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 5 januari 1990 door de Minister van Sociale Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet "tot regeling van het beroep op informatie van het Rijksregister van de natuurlijke personen door de ministeriële diensten en door de instellingen van sociale zekerheid die onder het Ministerie van Sociale Voorzorg ressorteren", heeft op 1 maart 1990 het volgend advies gegeven :

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre des Affaires sociales, le 5 janvier 1990, d'une demande d'avis sur un projet de loi "organisant le recours aux informations du Registre national des personnes physiques par des services ministériels et par les institutions de sécurité sociale relevant du Ministère de la Prévoyance sociale", a donné le 1er mars 1990 l'avis suivant :

DOEL VAN HET ONTWERP.

Het ontwerp brengt wijzigingen aan in de wetgeving op de gezinsbijslag voor werknemers en op de gewaarborgde gezinsbijslag, de wetgeving op de rust- en overlevingspensioenen voor werknemers en op het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, de wetgeving op de ziekte- en invaliditeitsverzekering, op de arbeidsongevallen en op de tegemoetkomingen aan gehandicapten, wijzigingen waarbij de ministeriële diensten en de instellingen die belast zijn met de toepassing van die wetgevingen, verplicht worden zich tot het Rijksregister te wenden indien ze informatiegegevens nodig hebben die daar zijn opgeslagen of indien ze die gegevens willen verifiëren.

De aldus verkregen informatiegegevens zullen door die diensten en instellingen worden "opgetekend op een document ... en bewijskracht hebben tot bewijs van het tegendeel".

Voorts vervangt het ontwerp in sommige bepalingen van voormelde wetgevingen de begrippen "woonplaats", "verblijfplaats", "woonachtig zijn", "gewone verblijfplaats", "samenwonen" en "werkelijk verblijven" door het eenvormige "hoofdverblijfplaats" c.q. "zijn hoofdverblijfplaats hebben" zijnde het informatiegegeven vermeld in artikel 3, eerste lid, 5°, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen.

Het is trouwens op deze hoofdverblijfplaats van de verzekerden, rechthebbenden e.a. dat voormelde diensten en instellingen de voor de betrokkenen bestemde stukken zullen moeten toesturen en de aan de uitkeringsgerechtigden verschuldigde betalingen zullen moeten uitvoeren.

Deze maatregelen moeten kennelijk worden gezien in het raam van de doorgedreven informatisering en automatisering van de sociale zekerheid, welke met de inwerking-treding en uitvoering van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid, in een beslissend stadium moeten komen.

ALGEMENE OPMERKINGEN.

1. Aan de Raad van State is meegedeeld dat het begrip "hoofdverblijfplaats" (Fr. "résidence principale") moet worden begrepen in de zin van artikel 3, eerste lid, 5°, van voormelde wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, dat ditzelfde begrip vermeldt als een van de persoonsgegevens die door het Rijksregister worden opgenomen en bewaard.

Gelet op het bepaalde in artikel 4 van dezelfde wet, krachtens hetwelk die persoonsgegevens worden opgenomen aan de hand van de informatie vervat in o.m. de bevolkingsregisters of de vreemdelingenregisters die door de gemeenten moet overgezonden worden, mag worden aangenomen dat de hoofdverblijfplaats dus het "hoofdverblijf" (Fr. "résidence principale") is als bedoeld in artikel 3 van het koninklijk besluit van 1 april 1960 betreffende het houden van de bevolkingsregisters, te weten "de plaats waar een persoon effectief de beschikking heeft over een woning waar hij zich terugtrekt voor zijn privéleven, waar het centrum ligt van zijn gezinsleven, waar de personen die deel uitmaken van zijn gezin gewoonlijk samenkomen en waar hij, zo hij een bedrijvigheid buitenshuis uitoefent, na de dagtaak regelmatig

.../...

terugkeert en er onafgebroken verblijft" (Raad van State, afdeling administratie, arrest verkiezingen O.C.M.W. Nijvel, nr. 23.483 van 16 september 1983).

Aldus gedefinieerd komt het begrip "hoofdverblijfplaats" overeen met wat het Gerechtelijk Wetboek, voor de toepassing van dat Wetboek, verstaat onder woonplaats, te weten "de plaats waar de persoon op de bevolkingsregisters is ingeschreven als hebbende aldaar zijn hoofdverblijf" (artikel 36).

Volledigheidshalve mag hier worden aangestipt dat deze hoofdverblijfplaats of woonplaats in de zin van het Gerechtelijk Wetboek niet altijd zal overeenstemmen met de woonplaats als bedoeld door artikel 102 van het Burgerlijk Wetboek, volgens hetwelk "de woonplaats van ieder Belg, wat betreft de uitoefening van zijn burgerlijke rechten, daar is waar hij zijn hoofdverblijf heeft".

De woonplaats in de zin van het Burgerlijk Wetboek is immers in de eerste plaats een rechtsbegrip dat betrekking heeft op de plaats waar een persoon geacht wordt aanwezig te zijn voor het uitoefenen van zijn rechten en het nakomen van zijn verplichtingen, alhoewel hij er in feite misschien niet bestendig verblijft.

Gelet op de eindeloze reeks betwistingen waartoe dat artikel 102 aanleiding gaf, hebben de ontwerpers van het Gerechtelijk Wetboek gekozen voor een praktischere regeling.

"Het ontwerp geeft aan het begrip woonplaats, in het gerechtelijk recht, een nieuw karakter. Ieder kiest en bepaalt vrij zijn woonplaats. Het bewijs van deze keuze blijkt uit de inschrijving die genomen wordt

op het bevolkingsregister. Al wie met een hoofdverblijfplaats in het bevolkingsregister van een gemeente is ingeschreven, wordt geacht daar zijn woonplaats te hebben en alle akten van rechtspleging die hem betreffen, kunnen geldig aan dit adres gericht worden. Daarenboven bepaalt deze inschrijving in talrijke gevallen de territoriale bevoegdheid van de rechter" (Gedr. St. Senaat, 1963-1964, nr. 60, Verslag van de heer Charles Van Reepingen, Koninklijk Commissaris van de Gerechtelijke Hervorming, blz. 35).

+

De noodwendigheden van de automatisering van de sociale zekerheid hebben nu o.m. tot gevolg dat in tal van wetsbepalingen die hoofdverblijfplaats in de plaats zal komen van andere lokaliseringen welke, rekening gehouden met de sociale context, tot nu toe werden aanvaard alhoewel ze een tijdelijker, voorlopiger of feitelijk karakter hebben (het tijdelijk verblijf, het voorlopig verblijf in afwachting van een gerechtelijke beslissing, het feitelijk samenwonen, e.a.).

Er mag op gewezen worden dat het in sommige van die wetsbepalingen gaat om het verkrijgen van het recht zelf op een prestatie (artikel 55, derde lid, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, artikel 1 van het ontwerp; artikel 69, § 2, eerste lid, van dezelfde wetten, artikel 2 van het ontwerp; artikel 10, § 5, eerste lid, a) en b), van het koninklijk besluit nr. 50 van 24 oktober 1967 betreffende het rust- en overlevingspensioen voor werknemers, artikel 9 van het ontwerp; artikelen 2, § 1, eerste lid, en 18, eerste lid, van de wet van 1 april 1969 tot instelling van een gewaarborgd inkomen voor bejaarden, artikelen 10 en 11 van het ontwerp; artikel 22, eerste lid, 7°, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, artikel 15 van het ontwerp).

.../...

Voorts zullen, in het kader van de toepassing van de sociale zekerheidswetgeving, de betrokken diensten en instellingen in de regel hun brieven moeten zenden en hun betalingen doen op diezelfde hoofdverblijfplaats van de bestemming respectievelijk de uitkeringsgerechtigde (artikelen 7, 14 en 16 van het ontwerp).

+

Met betrekking tot die twee ingrijpende wijzigingen is voorzien in een gemeenschappelijk correctief, waarbij de betrokken persoon de door het Rijksregister verstrekte gegevens (waaronder de hoofdverblijfplaats), die door de dienst of instelling worden "opgetekend op een document ... en bewijskracht hebben tot bewijs van het tegendeel", kan betwisten.

Wanneer hij aantoont dat die gegevens onjuist of inaccuraat zijn, zullen de dienst of de instelling, indien zij het bewijs aanvaarden, de nodige wijzigingen moeten aanbrengen en het Rijksregister inlichten (artikelen 6 en 13 van het ontwerp). Indien "het bewijs van het tegendeel" niet wordt aanvaard, zal, naar het zeggen van de gemachtigde ambtenaar, de betrokken persoon zich tot de arbeidsrechtbank kunnen wenden.

+

Wat het verzenden van brieven naar en het doen van betalingen op de hoofdverblijfplaats betreft, bevat het ontwerp een tweede correctief.

.../...

Zelfs indien de hoofdverblijfplaats, zoals overgenomen van het Rijksregister, correct is, "kan worden afgevoerd van deze verplichting (tot het zenden van brieven naar en het doen van betalingen op de hoofdverblijfplaats) op schriftelijk verzoek van de betrokkene" (artikelen 7, 14 en 16 van het ontwerp).

Het gaat hier evenwel slechts om een mogelijkheid waarover de dienst of de instelling van geval tot geval zal oordelen.

+

Men zal dus vaststellen dat, ondanks beide correctieven - waarvan zeker het laatste moet gerelativeerd worden, gelet op het niet-verplichtend karakter ervan - het om een drastische ommekeer gaat die in de praktijk tot heel wat moeilijkheden en betwistingen aanleiding zal geven.

2. In ondergeschikte orde mag worden opgemerkt dat alleen in artikel 16 van het ontwerp (aanvulling van artikel 63, § 3, van de arbeidsongevallenwet) uitdrukkelijk wordt gesteld dat de term "hoofdverblijfplaats" moet worden begrepen in de zin van dit begrip zoals het voorkomt in artikel 3, eerste lid, 5°, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen.

.../...

De rechtszekerheid zou erbij gebaat zijn indien deze verduidelijking ook expliciet voor de andere bepalingen zou gelden.

De Regering zal moeten onderzoeken of, met het oog hierop, in de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid, geen algemene bepaling zou worden ingevoegd waarbij, voor de toepassing van de sociale-zekerheidswetgeving, de term hoofdverblijfplaats de betekenis heeft als hierboven aangegeven.

BIJZONDERE OPMERKINGEN.

Opschrift.

Men wijzige het opschrift als volgt :

"Ontwerp van wet tot regeling van het gebruik van de informatiegegevens van het Rijksregister van de natuurlijke personen door ...".

Artikel 1.

Men leze, in het Nederlands, "bij de vrederechter" in plaats van "van de vrederechter".

Artikel 3.

Men leze : "gewijzigd bij de wet van 5 januari 1976 en bij het koninklijk besluit nr. 122 ...".

De wijziging die aan artikel 70, derde en vierde lid, werd aangebracht bij de wet van 23 december 1974, geldt immers niet meer.

Artikel 4.

Men schrijve : "In artikel 117, tweede lid, van dezelfde wetten ...".

Artikel 6.

Het ware nuttig het "document" bedoeld in het eerste lid een naam te geven, bijvoorbeeld identificatiefiche, temeer omdat verder in het nieuwe artikel 173quater en ook in het nieuwe artikel 173quinquies het woord document opnieuw wordt gebruikt, maar voor andere stukken.

Het derde lid maakt het mogelijk dat de kinderbijslaginstelling of de ministeriële dienst het bewijs aanvaardt dat een door het Rijksregister bezorgd informatiegegeven niet overeenstemt met de werkelijkheid. In dat geval stelt zij de diensten van het Rijksregister daarvan in kennis, maar deze kennisgeving gebeurt enkel bij wijze van inlichting, aldus de kommentaar bij de gelijkaardige bepaling in artikel 13 van het ontwerp, en het gecorrigeerde informatiegegeven geldt dus maar ten opzichte van de sociaal verzekerde doch niet ten opzichte van het Rijksregister. Vraag is wat met de informatie aan het Rijksregister precies wordt beoogd. Indien men uit de aan de instellingen of diensten opgelegde verplichting van inlichting van het Rijksregister

mag afleiden dat het de bedoeling is het Rijksregister met een bijkomende opdracht te belasten, dan moet de Minister van Binnenlandse Zaken, onder wie het Rijksregister ressorteert, zeker bij de totstandkoming van het ontwerp worden betrokken.

In ieder geval zal men ervoor oog hebben dat het zoëven geschetste procédé aanleiding kan geven tot heel wat betwistingen en zelfs tegenstrijdigheden doordat de interpretatie van het begrip "hoofdverblijfplaats" door enerzijds de gemeentebesturen en anderzijds de sociale-zekerheidsdiensten en -instellingen niet altijd gelijklopend zal zijn, mede gelet op de tot nu toe geldende gebruiken ter zake, zoals uiteengezet in de algemene opmerkingen.

Voor het overige vervange men in dit laatste lid, in fine, "het rechtvaardigingsdocument" door "de bewijsstukken".

Artikel 7.

Men formuleer het nieuwe artikel 173quinquies, eerste lid, als volgt :

"Het toezenden van stukken aan de betrokkene en het uitvoeren van betalingen aan de bijslagtrekkende gebeuren op hun hoofdverblijfplaats bedoeld in artikel 3, eerste lid, 5°, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen".

Artikel 10.

Men vervange de verwijzing naar het vierde lid door een verwijzing naar het tweede lid.

Artikel 13.

Er mag worden verwezen naar de opmerkingen bij de gelijkaardige tekst onder artikel 6 van het ontwerp.

Artikel 14.

Men formulere het nieuwe artikel 5quater, eerste lid, als volgt :

"In alle gevallen waarin deze wet, de uitvoeringsbesluiten ervan of de verordeningen bedoeld in de artikelen 12, 4°, en 40, 11°, voorzien in het toezenden van stukken of het doen van betalingen op de hoofdverblijfplaats, moet gebruik worden gemaakt van het informatiegegeven betreffende de hoofdverblijfplaats bedoeld in artikel 3, eerste lid, 5°, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen".

Slotopmerking.

Onverminderd de opmerking die onder artikel 6 is gemaakt, zal de Regering moeten nagaan of het op overwegingen van zorgvuldigheid niet aangewezen is, ook de Minister van Justitie bij de indiening van het ontwerp te betrekken, niet enkel omdat, althans naar de vorm, de gerechtelijke bevoegdheidsverdeling bij sommige artikelen is betrekken, doch ook omdat elk ontwerp van omvang waarin het om het geïnformatiseerd uitwisselen van persoonsgegevens gaat, kan gezien worden als betrekking hebbende op de persoonlijke levenssfeer, welke aangelegenheid onder de hoede van de Minister van Justitie is geplaatst.

OBJET DU PROJET.

Le projet apporte des modifications à la législation sur les allocations familiales pour travailleurs salariés et sur les prestations familiales garanties, à la législation sur les pensions de retraite et de survie des travailleurs salariés et sur le revenu garanti aux personnes âgées, à la législation sur l'assurance maladie-invalidité, sur les accidents du travail et sur les allocations de handicapés, modifications en vertu desquelles les services ministériels et les organismes chargés de l'application de ces législations sont tenus de s'adresser au Registre national pour obtenir des informations qui y sont conservées ou lorsqu'ils vérifient l'exactitude de ces informations.

Les informations ainsi obtenues seront, par les services et organismes susvisés, "consignées sur un document ... et feront foi jusqu'à preuve du contraire".

Au surplus, le projet remplace dans certaines dispositions des législations précitées les notions de "domicile" , "résidence", "avoir son domicile", "résidence habituelle", "cohabiter" et "résider effectivement" par l'expression uniforme "résidence principale" ou "avoir sa résidence principale", c'est-à-dire, l'information mentionnée à l'article 3, alinéa 1er, 5°, de la loi du 8 août 1983 organisant un Registre national des personnes physiques.

C'est d'ailleurs à cette résidence principale des assurés, ayants droit, e.a., que les services et organismes précités devront adresser les documents destinés aux intéressés et effectuer les paiements dus aux allocataires.

.../...

Il convient manifestement de situer ces mesures dans le cadre de l'informatisation et de l'automatisation poussées de la sécurité sociale, qui devront entrer dans un stade décisif du fait de l'entrée en vigueur et de l'exécution de la loi du 15 janvier 1990 relative à l'institution et à l'organisation d'une Banque-carrefour de la sécurité sociale.

OBSERVATIONS GENERALES.

1. Il a été communiqué au Conseil d'Etat que la notion de "résidence principale" doit être comprise au sens de l'article 3, alinéa 1er, 5°, de la loi précitée du 8 août 1983 organisant un Registre national des personnes physiques, qui mentionne cette même notion comme l'une des informations personnelles enregistrées et conservées par le Registre national.

Compte tenu de la disposition de l'article 4 de la même loi, en vertu de laquelle ces informations personnelles sont enregistrées sur la base des informations contenues notamment dans les registres de population ou les registres des étrangers, et qui doivent être transmises par les communes, il peut être admis que la résidence principale est celle visée à l'article 3 de l'arrêté royal du 1er avril 1960 réglant la tenue des registres de population, à savoir "le lieu où une personne dispose effectivement d'un logement où elle se retire pour mener sa vie privée, où se trouvent le centre de sa vie familiale et lieu de réunion habituel des personnes qui font partie de son ménage et où, lorsqu'elle exerce une ou plusieurs activités au dehors, elle revient régulièrement après sa journée de travail et réside de manière continue" (Conseil d'Etat, section d'administration, arrêt élections C.P.A.S. Nivelles, n° 23.483 du 16 septembre 1983).

Ainsi définie, la notion de "résidence principale" correspond à ce que le Code judiciaire, pour l'application de ce Code, entend par domicile, à savoir "le lieu où la personne est inscrite à titre principal sur les registres de la population" (article 36).

Dans le souci d'être complet, il peut être signalé à ce propos que cette résidence principale ou ce domicile au sens du Code judiciaire ne correspondra pas toujours au domicile tel qu'il est visé par l'article 102 du Code civil, aux termes duquel "le domicile de tout Belge, quant à l'exercice de ses droits civils, est un lieu où il a son principal établissement".

En effet, au sens du Code civil le domicile est en premier lieu une notion juridique relative au lieu où une personne est réputée être présente en vue d'exercer ses droits et de remplir ses obligations, alors qu'en fait, il se peut qu'elle n'y réside pas de manière permanente.

Compte tenu de la série interminable de contestations auxquelles cet article 102 a donné lieu, les auteurs du projet de Code judiciaire ont opté en faveur d'une solution pratique.

"Le projet donne à la notion de domicile, en droit judiciaire, un caractère nouveau. Chacun choisit et détermine librement son domicile. La preuve de ce choix résulte de l'inscription prise au registre de la population. Celui qui est inscrit à titre principal au registre de la population d'une commune est présumé y avoir son domicile et tous actes de procédure qui le concernent peuvent y être valablement adressés. De plus, cette inscription détermine dans de nombreux cas la compétence territoriale du juge." (Doc. Sénat, 1963-1964, n° 60, Rapport de Monsieur Charles Van Reepingen, Commissaire Royal à la Réforme judiciaire, p. 35).

Les nécessités de l'automatisation de la sécurité sociale ont notamment pour effet que dans un nombre considérable de dispositions légales, cette résidence principale se substituera à d'autres localisations qui, compte tenu du contexte social, furent admises jusqu'à présent alors qu'elles présentent un caractère plus temporaire, plus provisoire ou simplement factuel (la résidence temporaire, la résidence provisoire en attendant une décision judiciaire, la cohabitation de fait, etc.).

Il mérite d'être signalé que dans certaines des dispositions légales susvisées, il s'agit de l'obtention du droit même à une prestation (article 55, alinéa 3, des lois coordonnées relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés, article 1er du projet; article 69, § 2, alinéa 1er, des mêmes lois, article 2 du projet; article 10, § 5, alinéa 1er, a) et b), de l'arrêté royal n° 50 du 24 octobre 1967 relatif à la pension de retraite et de survie des travailleurs salariés, article 9 du projet; articles 2, § 1er, alinéa 1er, et 18, alinéa 1er, de la loi du 1er avril 1969 instituant un revenu garanti aux personnes âgées, articles 10 et 11 du projet; article 22, alinéa 1er, 7°, de la loi du 9 août 1963 instituant et organisant un régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité, article 15 du projet).

Au surplus, dans le cadre de l'application de la législation de sécurité sociale, les services et organismes concernés devront, dans la règle, adresser leur correspondance et effectuer leurs paiements à cette même résidence principale du destinataire ou de l'allocataire (articles 7, 14 et 16 du projet).

En ce qui concerne ces deux modifications fondamentales, il a été prévu un correctif commun, permettant à la personne concernée de contester les informations fournies par le Registre national (dont la résidence principale) et qui sont, par le service ou par l'organisme, "consignées sur un document ... et font foi jusqu'à preuve du contraire".

Si l'intéressé démontre que ces informations sont inexactes ou imprécises, le service ou l'organisme, s'ils acceptent la preuve, devront apporter les modifications requises et en informer le Registre national (articles 6 et 13 du projet). Si la "preuve du contraire" n'est pas acceptée, la personne concernée pourra, selon les déclarations du fonctionnaire délégué, s'adresser au tribunal du travail.

+

Pour ce qui concerne l'envoi de correspondance et l'exécution de paiements à la résidence principale, le projet contient un second correctif.

Même si la résidence principale, telle qu'elle est reproduite du Registre national, est correcte, "il peut ... être dérogé à cette obligation (d'adresser la correspondance et de faire les paiements à la résidence principale) sur demande écrite de l'intéressé" (articles 7, 14 et 16 du projet).

.../...

Toutefois, il ne s'agit en l'espèce que d'une faculté, le service ou l'organisme en décidant dans chaque cas individuel.

+

L'on constatera, dès lors, que nonobstant les deux correctifs - dont le dernier doit de toute façon être relativisé, compte tenu de son caractère non obligatoire -, il s'agit d'un renversement radical qui, dans la pratique, ne manquera pas de donner lieu à bon nombre de difficultés et de contestations.

2. En ordre subsidiaire, il convient d'observer que seul l'article 16 du projet (complétant l'article 63, § 3, de la loi sur les accidents du travail), prévoit expressément que le terme "résidence principale" doit s'entendre au sens donné à cette notion à l'article 3, alinéa 1er, 5°, de la loi du 8 août 1983 organisant un Registre national des personnes physiques.

Dans l'intérêt de la sécurité juridique, il serait préférable d'inscrire explicitement cette même précision dans les autres dispositions également.

.../...

Il appartiendra au Gouvernement d'examiner si, à cette fin , il n'y aurait pas lieu d'insérer dans la loi du 15 janvier 1990 relative à l'institution et à l'organisation d'une Banque-carrefour de la sécurité sociale, une disposition générale aux termes de laquelle, pour l'application de la législation de sécurité sociale, l'expression "résidence principale" revêt le sens indiqué ci-dessus.

OBSERVATIONS PARTICULIERES.

Intitulé.

Il conviendrait de modifier l'intitulé comme suit :

"Projet de loi réglant l'utilisation des informations du Registre national des personnes physiques par ...".

Article 1er.

Il y aurait lieu d'écrire dans le texte néerlandais "bij de vrederechter" au lieu de "van de vrederechter".

Article 3.

Il y aurait lieu d'écrire "modifié par la loi du 5 janvier 1976 et par l'arrêté royal n° 122 ...".

En effet, la modification apportée à l'article 70, alinéas 3 et 4, par la loi du 23 décembre 1974, est devenue caduque.

.../...

Article 4.

Il conviendrait d'écrire : "Dans l'article 117, alinéa 2, des mêmes lois ...".

Article 6.

Il serait utile de donner un nom au "document" visé à l'alinéa 1er, par exemple en le qualifiant de "fiche d'identification", d'autant que dans la suite du texte de l'article 173quater, nouveau, ainsi que dans l'article 173quinquies, nouveau, le terme "document" se présente à nouveau, appliqué cette fois à d'autres pièces.

L'alinéa 3 permet à l'organisme d'allocations familiales ou au service ministériel d'accepter la preuve qu'une information fournie par le Registre national ne correspond pas à la réalité. Dans cette éventualité, il en informe les services du Registre national, mais cette information n'est faite qu'à titre de renseignement, ainsi que le spécifie le commentaire de la disposition similaire de l'article 13 du projet, et l'information corrigée ne vaut, dès lors, qu'à l'égard de l'assuré social, mais non à l'égard du Registre national. La question est de savoir ce que l'on entend exactement par la communication faite au Registre national. S'il faut inférer du devoir d'informer le Registre national, imposé aux organismes et services, que l'intention est de charger le Registre national d'une mission supplémentaire, il conviendrait en tout cas d'associer à la confection du projet le Ministre de l'Intérieur, auquel ressortit le Registre national.

.../...

En tout état de cause, il y aura lieu de ne pas perdre de vue que le procédé qui vient d'être esquissé pourra donner lieu à bon nombre de contestations, voire de contradictions, en ce que l'interprétation de la notion de "résidence principale" par les administrations communales, d'une part, et par les services et organismes de sécurité sociale, d'autre part, ne sera pas toujours parallèle, eu égard notamment aux usages en vigueur jusqu'à présent, ainsi qu'il a été exposé sous les observations générales.

Pour le surplus, il conviendrait d'écrire, in fine de ce dernier alinéa, "les documents justificatifs" au lieu de "le document justificatif".

Article 7.

Il y aurait lieu de formuler comme suit l'article 173quinquies, alinéa 1er, nouveau :

"L'envoi de pièces à l'intéressé et l'exécution de paiements à l'allocataire se font à la résidence principale de ceux-ci, telle qu'elle est visée à l'article 3, alinéa 1er, 5°, de la loi du 8 août 1983 organisant un Registre national des personnes physiques".

Article 10.

Il conviendrait de remplacer la référence à l'alinéa 4 par une référence à l'alinéa 2.

Article 13.

L'on voudra bien se reporter aux observations formulées à propos d'un texte similaire sous l'article 6 en projet.

Article 14.

Il y aurait lieu de formuler l'article 5quater, nouveau, comme suit :

"Dans tous les cas où la présente loi, ses arrêtés d'exécution ou les règlements visés aux articles 12, 4°, et 40, 11°, prévoient que des documents sont envoyés ou des paiements sont effectués à la résidence principale, il est fait usage de l'information relative à la résidence principale visée à l'article 3, alinéa 1er, 5°, de la loi du 8 août 1983 organisant un Registre national des personnes physiques".

Observation finale.

Sans préjudice de l'observation faite sous l'article 6, il conviendrait pour le Gouvernement de vérifier s'il n'y aurait pas lieu en vertu de considérations de diligence d'associer également le Ministre de la Justice à la présentation du projet, non seulement parce que, du point de vue de la forme au moins, la répartition de compétences judiciaires intervient dans certains articles, mais aussi parce que tout projet d'importance, qui a trait à un échange automatisé d'informations relatives aux personnes, peut être considéré comme ayant trait à la vie privée, matière qui est placée sous la garde du Ministre de la Justice.

De kamer was samengesteld uit

de Heer : H. COREMANS,
Monsieur :

de Heer : J. VERMEIRE,
Monsieur :
Mevrouw : S. VANDERHAEGEN,
Madame :

de Heren : G. SCHRANS,
Messieurs :
E. WYMEERSCH,

Mevrouw : A. BECKERS,
Madame :

De overeenstemming tussen de
Nederlandse en de Franse tekst
werd nagezien onder toezicht van
Mevr. S. VANDERHAEGEN.

Het verslag werd uitgebracht
door de H. M. VAN DAMME, audi-
teur.

La chambre était composée de
kamervoorzitter,
président de chambre,

staatsraden,
conseillers d'Etat,

assessoren van de
afdeling wetgeving,
assesseurs de la
section de législation,

griffier,
greffier.

La concordance entre la ver-
sion néerlandaise et la version
française a été vérifiée sous le
contrôle de Mme S. VANDERHAEGEN.

Le rapport a été présenté par
M. M. VAN DAMME, auditeur.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER,

DE VOORZITTER - LE PRESIDENT,

A. BECKERS.

H. COREMANS.